

Karaoke, Pol Hoste /
Michiel Hendryckx

aantal technische en organisatorische problemen voor. Het specifiek solitaire karakter van de schrijfactiviteit bleek bijzonder moeilijk te verzoenen met het eerder collectieve karakter van het theater. Bovendien was de schrijfvaardigheid van de meeste kinderen onwaarschijnlijk gebrekkig zodat het schrijven het doorgaans niet haalde op het spelen, tekenen of bewegen. Maar de meest verbijsterende vaststelling voor Hoste was dat de kinderen er nauwelijks toe te bewegen waren om de gekende, vaste patronen los te laten. Alle mogelijke alternatieve invalshoeken werden stevast gerecupereerd door een dwingende behoefte aan het stereotype, met als gevolg dat de (toch al) moeizame schriftuur inhoudelijk noch vormelijk afweek van een doorsnee opstelletje.

Maar er was meer aan de hand. Enigszins tot Hostes verbazing onstonden er heel wat wrevel- en onlustgevoelens bij de kinderen toen hij hen trachtte aan te tonen dat er nog zovele andere mogelijkheden waren om tot een interessante vertelling te komen. De meeste kinderen leken zich niet erkend te voelen in wie ze (dachten te) zijn. Pol Hoste herinnerde zich toen een betekenisvol voorval uit zijn privéleven: op een morgen verscheen de schrijver erg laat aan de ontbijttafel. Verontschuldigd hield hij zijn kleren op de arm en zei de kinderen dat hij niet meer wist hoe hij zich moest aankleden, dat hij zich plots niet meer herinnerde welke lichaamsdelen hij in welke kledingstukken moest steken. Wat bedoeld was als een komische

entree eindigde in grote verontwaardiging en zelfs woede bij de kinderen om zo'n misplaatste grap. Pol Hoste zegt daar het volgende over: 'Je doet er als kind vrij lang over om conventies onder de knie te krijgen. Wanneer iemand daar even de relativiteit van wil aantonen, ga je dat blijkbaar erg persoonlijk opvatten: zo van 'nu ik dat eindelijk heb geleerd, ga jij me vragen om het gauw terug te vergeten'. Je wil als kind ook een identiteit door aan te knopen bij een algemeenheid: de positie van het kind hangt af van de mate waarin het zich kan bevestigen binnen die algemeenheid. Maar mij gaat het net om een identiteit alvorens ze zich heeft ingekapseld in die algemeenheid. Want ik zie ook taalgebruik en tekeningen bij kleine kinderen die nauw verwant zijn aan de manier waarop ik met taal wil omgaan.'

Openingen en sluitingen

Door het verlaten van het vooropgestelde idee van een schrijfwerk kwam de *Karaoke* in een wat verwarrende impasse terecht. Tijdens de 'try-outs' met de Buurtschool zat Hoste naar eigen zeggen in een 'didactische fase': hij liet de kinderen kennis maken met het gebruik van technieken als flash-back, synopsis, etc. Maar de vraag rees of hij daarvoor zoiets als de *Karaoke* nodig had.

Tijdens de Stekelbeesweek heeft hij twee andere invalshoeken uitgeprobeerd. Hoste wilde weg van het stereotype 'figuratieve' schrijven en met de kinderen op zoek gaan naar een niet-voorgekauwde schriftuur. De

eerste keer confronteerde hij de kinderen met twee nogal abstracte begrippen: openingen en sluitingen. In één groepje van vier kinderen bleken die begrippen heel wat originele fantasie los te weken. Samen met Pol Hoste en Gretl van Ourti (actrice) ontstond er een bijwijlen poëtisch taalspel waarin de betekenis van het geschrevene heel wat minder eenduidig werd, en waarin ook enkele onverwachte spelmomenten hun plaats kregen (o.a. door gebruik te maken van De kubussen). Een voorbeeldje uit een van de voorstellingen.

"G(retl): Dus er is een land dat gesloten is en als het gesloten is, heet het Open. En er is een land dat open is en als het open is, heet het Gesloten. En het land kan bewegen als het van naam verandert. Het verandert ook als het van gesloten naar open gaat, maar dan verandert het ook van naam. Dus en dat gebeurt dan door het water, van gesloten naar open. En van open naar gesloten door het vuur.

M: Dus als het verandert van naam. Dus van Openland naar Geslotenland verandert het ook van vorm.

B: Wablief?

M: Is dat juist: als de naam verandert, dus als Openland verandert in Geslotenland, dat de vorm ook verandert, in de vorm van een o. Is dat juist?

B: In een open o.

M: Wat?

B: Geen o. Een o.(B. spreekt de laatste o uit door in te ademen.